

VERSURI ALCĂTUIE DE PĂRINTELE
PAISIE OLARU
DE LA SIHLA

20 iunie 1897 – 18 octombrie 1990

La alcătuirea acestei broșuri am folosit cartea:

Ieroschim. Paisie Olaru, „Dă-le Doamne, un colțișor
de rai!-chipuri de monahi care au trecut la Domnul”
Ed. Doxologia, 2010

*Această broșură apare la inițiativa unor preoți ortodocși pentru folosul
duhovnicesc al credincioșilor. Cei cei ce doresc să ni se alăture în această
misiune, ne pot contacta la numărul de telefon 0745331247.*

VERSURI ALCĂTUIE DE PĂRINTELE PAISIE OLARU

Viața mea

Sunt născut într-un mic sat
Nu prea așa însemnat,
Din părinți fără de carte,
Mama-n sat, tata departe.
Zece copii ei au născut,
Din care cinci au crescut,
Printre care-am fost și eu,
Cel mai mic și cel mai rău.
Toți pe lângă casă am lucrat,
Alte școli n-am învățat.
Meseria cea mai bună
Ne-a fost coasa și sapa-n mână.
Trei clase de carte am învățat
Că așa se învăța în sat.
Mi-aduc aminte ca ieri
Cum lucram pe la boieri,
Lucram câte-o săptămână,
Iar sâmbăta cu bănuții-n mână
Îi dădeam mămucăi bine
Că ea avea grijă de mine.
Nu eram nici săraci, nici prea avuți,
Ne plăcea să fim cinstiți.
Tata era cu pădurăria,
Iar mama cu gospodăria.
Toată grija cea mai mare
Mama avea de fiecare.

Ne dădea povește bune
Mai ales mie, și-anume:
„Măi, băiete, fii cuminte,
Ia sama la a mele cuvinte:
Să te păzești de blestemății,
De bătai și de hoții,
Că deunăzi ai văzut
Cum pe cei ce s-au bătut
I-au prins jandarmii pe toți
Și i-au legat ca pe hoți.
Dragul mamei, să fii cinstit
Că noi cu munca ne-am trezit".
Am ascultat cu drag de ea
Că deloc nu mă bătea
Și în sat nu prea ieșeam
Că de bătai mă temeam.
Pe lângă mămăica am stat
Până ce a răposat.
Nu am stat mult cu-al meu tată
Că m-a luat la armată
Și-așa prost, fără de carte,
Am stat trei ani jumătate.
După ce m-am liberat
Mult tare în sat n-am stat
Că frații, cu sora cea mare,
Se sfătuiau să mă-nsoare,
Iar eu, cam prost fiind din fire,
Am fugit la mănăstire
Și de atunci, aproape jumătate de veac,
Stau prin mănăstiri pribeag.
Nu-i vorbă că nu-s mai bogat

Decât când eram în sat.
Am haine de îmbrăcat
Și pâine pentru mâncat.
Lucrez pământul din zor,
De dragul lui era să mor.
Sănătatea nu mi-am cruțat
Că asta meserie am învățat.
Așa că în mănăstirea noastră
E ca și-n sat la dumneavoastră:
Lucrăm cu toții la un loc,
Masa se face la un foc -
Două feluri de mâncare
Și mâncăm pe saturare.
Iar când cineva se-mbolnăvește
Îndată sanitarul sosește,
Așa că sănătoșii iubesc pe bucătar,
Iar bolnavii iubesc pe sanitar.
Sanitarul cu drag ne servește,
Căci lui bani nu-i trebuiește
Și cine e bolnav ca mine,
Iaca sanitarul vine.
Îl aștept cu nerăbdare
Să văd ce bucurie mai are.
Mă întrebă-ncetișor:
„Cum te simți, ți-e mai ușor?”.
Iar eu răspund prin răsufare:
„Capul mă doare mai tare”.
„Cu tot ce am mai de folos
Vreau să te fac sănătos”.
Și așa, dacă sunt zile,
Cu încetul te faci bine.

Iar dacă nu se mai poate,
Astfel te pregătești de moarte
Și dacă ești mărturisit
Aștepți moartea liniștit.
Ceri iertare de la toți
Și-așa treci între cei morți.
Se îmbracă un sobor întreg
Și până la groapă te petrec,
Iar cei dincolo de mormânt
Răspund al Domnului cuvânt:
„Cel ce întru Mine crede
Acela-n veac moarte nu vede
Că deși cu trupul va muri
Iar cu sufletul viu va fi”.
Amin. Așa, Doamne, să ne fie
Parte de veșnica Ta Împărăție.

Sâmbăta I din Postul Mare, Paisie, 1966

Mama mea

Parcă o văd cu ochii minții,
Când în brațe mă ținea
Și-mi spunea de-ale credinței,
Draga mea, mămuca mea...
Ar trebui s-o iubesc mai mult
Și să o pomenesc mereu,
Și pentru sufletul ei scump
Să mă rog lui Dumnezeu.
Căci nu-i mai scump pe-acest pământ
Decât numele de mamă;
Ea pe mine m-a născut,
M-a crescut până să-mi dau seamă.

Parcă o văd cum mă-nvăța
Să fiu cuminte, să învăț carte,
Fiind eu mic, mă petrecea,
Că școala era departe.
Se ruga de profesorul
Să nu puie mâna pe băț,
Ci să mă ia cu binișorul
Că mai bine o să învăț.
Profesorul, fiind cuminte,
După ce mama s-a dus,
M-a mângâiat prin cuvinte
Și în banca întâi m-a pus.
Când făceam vreo trăsănaie
El de mână mă lua,
Nu-mi dădea deloc bătaie,
Dar într-a doua bancă mă da.
Și de frică și de rușine
Îmi puneam mâna la gură,
Că toți copiii râdeau de mine
Și așa mă puneam pe-nvățătură.
Pe atuncea, pe la sate,
Mult tare nu se-nvăța,
Decât trei clase de carte
Că poate nu trebuia.
Nu-i vorbă, era lume puțină
Și nu era multă socoteală,
Căci ciobanul de la stână
Pe băț făcea răfuială.
Numai notarul, secretarul
Era puțin mai învățat,

Iar vornicul sau primarul
Tot bastonul era însemnat.
Și dacă vrei ca să vă spun,
Poate unii știți mai bine,
Ce era atunci mai bun
Era: frică, cinste și rușine.
De frică omul era cuminte,
Că o pasăre de-ar fi furat
Îi lega pasărea dinainte
Și așa îl purta prin sat.
Era cinstea la înălțime
Că și copiii „bună ziua” dădeau,
Iar când erau în mulțime
Bătrânețile se cinsteau.
Rușine la culme era,
Mai ales fetele erau rușinoase,
Că dacă ele greșeau,
Nu ieșeau un an din case.
Așa draga mămăică
Mă-nvăța frumos pe mine:
„Dragul mamei, măi Petrică,
Să nu dăm cinstea pe rușine!””.

Paisie, Postul Mare, a II-a săptămână, 1966

Doamne, caută din cer cu milă
Spre scumpă mama mea
Și o scoate la lumină,
Te rog, ai milă de ea.
Iar tu, mămăică dragă,
De-acolo, de unde stai,
Caută la mine oleacă
Și tot milă de mine să ai.

Tatăl meu

Îl țin minte ca prin vis
Pe-al meu tată scump și bun,
Că de multe ori mi-a zis:
„Dragul tatei, vreau să-ți spun
Că și eu copchil am fost,
Dar niciodată n-am umblat
Pe drumuri fără de rost
Sau să m-apuc de furat.
De mic am fost muncitor,
Din noapte în noapte lucrând,
Și cu drag lucram din zor,
Cu spatele lemne cărând.
Că dacă în pădure lucram
Noi, băieții de la sate,
Aveam voie și luam
Câte-un lemnișor în spate.
Așadar cu voia lor
Și din a mea muncușoară,
Fiindu-mi Domnu-n ajutor,
Mi-am făcut și o căscioară.
Și așa, după cum vezi,
Slujesc pe la boieri cinstit
Și dacă vrei ca să mă crezi
Niciodată n-am mințit”.
Mi-aduc aminte, parcă-l văd,
Că făcea slujbă la pădure
Și buciuma în cornul de la șold
Ca lemne să nu se fure.
Iar când se-ntâmpla vreodată
Să prindă pe cineva furând,

Îl ducea până la cioată
Și o tăia pân' la pământ.
Pentru că erau boieri pe-atunci
Și-ți puneau în socoteală
Chiar și cioate cât de mici,
Îți oprea bani la răfuială.
Așadar al meu tată
Cu a mea mămucă dragă,
Împreună cu-a lor gloată,
Au trăit cinstit o viață întreagă
Fără să se bată vreodată.
Fiind bolnav în pat acum,
Am compus aceste rânduri,
Având dureri la cap: dum, dum
Și neputând stăpâni ale mele gânduri.

Postul Mare, 1966, Paisie

Frații mei

Patru băieți am fost și-o fată
Născuți și crescuți într-o casă,
De la o mamă, de la un tată,
Mâncând la aceeași masă.
Trei din ei s-au însurat
Și s-au gospodărit.
Fata și ea s-a măritat
Când timpul i-a venit.
Iar eu, cel mai mititel,
Am rămas singur acasă,
Făceam treabă singurel
Și mă chema mama la masă.

Mi-aduc aminte de câteodată,
Când era vreo sărbătoare,
Veneau cu toții și cu al meu tată
Se sfătuiau colo la soare.
Și iarăși la despărțire
Ziceau: „Rămâneți sănătoși!”
Simțeau atâta fericire
Și se-ntorceau bucuroși.
Mama, tata, ca părinți,
Îi învățau ca și pe mine:
„Măi, băieți, să fiți cuminiți
Să nu dăm cinstea pe rușine”.

Din copilărie

Din mica mea copilărie
Am fost cam neastâmpărat,
Că făceam ce-mi plăcea mie
Fără să fi întrebat.
Mi-aduc aminte că odată
Rămăsesem singur acasă,
Căci mama și al meu tată
Erau poftiți la o masă.
Ce-mi vine mie în minte,
În capul meu cel nătărău:
„Părinții mei mănâncă plăcinte,
Ia să-mi fac masă și eu”.
Cam peste șase ani aveam,
Dar de pozne eram bun,
Unde era carnea știam,
M-apuc și scara la pod o pun.

Iau și eu cuțitul în mână
Și în pod mă sui grăbit,
Gându-mi era la slănină,
Ce mâncare-am de trântit.
După ce m-am aprovizionat
Și cu bucurie m-am întors,
Scara mi s-a răsturnat
Și am căzut cu capu-n jos.
Nu știu cum s-a întâmplat
Că de o doniță m-am lovit
Și m-am trezit cu capul spart
Și sub scară ghemuit.

Cu tăvălugul

Acum eram mai mărișor,
Aveam ani cam doisprezece.
De treabă eram cam bunișor,
Dar mândru că nimeni nu mă-ntrece.
Tatăl meu era angajat
Ca fecior boieresc,
Iar eu cu un băiat din sat
Lucram la ei că bine plătesc.
Niște spini tăvălugeam,
Tata era înaintea la boi,
Iar eu boii din urmă mânam
Și m-am trezit turtit dinapoi.
Ce am făcut, ce am dres,
Fiind de felul meu cam zăpăcit,
M-a prins tăvălugul din mers
Și m-am trezit turtit.

În armată

Nu pot însemna pe toate
Câte mi s-au întâmplat,
Osteneli, boli multe foarte,
Mai ales când eram soldat.
Cu bătaia eram învățat
Căci de recrut eram „iubit”,
Că mă scula noaptea din pat
Și o luam foarte la fugit.
Nu știi ce avea cu mine
Un căprar cam șugubăț,
Că nu lăsa de azi pe mâine
Să nu uite el de băț.
La inspecție, la culcare,
Luam câte o chelfăneală.
A doua zi la mâncare
Nu scăpăm mai niciodată.
Să vedeți, și chiar în front,
Când la instrucție mergeam,
Mă trezeam cu câte-un ghionț,
Căci cadența n-o țineam.
Câteodată se-ntâmpla
Și când mergeam la bucătărie,
Bietul căprar ne culca
De-ar fi fost și-o murdărie.
Multe dum-dumuri am luat,
Cele mai multe pe nemâncate,
Fiind obosit, ori chiar plouat,
Așa am făcut armată, frate.
Trei anișori și jumătate
Trei țări am cutreierat

Purtând ranița și arma-n spate
Până ce m-am liberat.

În mănăstire (I)

În mănăstire nu-i chiar ca-n sat
Ca voia liberă să ai,
Să te culci cât ești de lung pe pat
Și să te duci unde vrei.
Ești rânduit la o ascultare,
Trebuie s-o faci neapărat
Și fără de binecuvântare
Nu mergi nici chiar la mâncat.
Fiind învățat ca la armată,
În loc de „blagosloviți”
Eu răspundeam „îndată”
Sau „ordonăți” sau „porunciți”.
Eram bucuros că nu mă bate,
Treabă făceam cu bucurie,
Mai ales că-mi zicea: „Frate,
Aici nu-i ca la militare.
În mănăstire să iei seama cum vorbești,
Fără blagoslovenie nimic să nu faci,
Să ceri iertare când greșești
Și fiind ocărât, să taci.
Capul în jos, iar gândul sus
Și să te rogi neîncetat
Rugăciunea lui Iisus,
Pe mâncat și nemâncat.
Noi la mănăstire nu te-am silit

Ca să vii ca la armată,
De a ta voie ai venit
Și de aici nu pleci niciodată".
Atunci dacă am văzut
Că aici nu-i bătaie și culcare,
Cu dragoste m-am hotărât
Să împlinesc orice ascultare.

În mănăstire (II)

M-am pus, frate, pe-ascultare,
Cum spunea, așa făceam,
Ascultam de cel mai mare
Ocărât fiind, tăceam.
Eram necăjit câteodată
Că pierdeam a mea răbdare,
Dar mi-aduceam aminte de armată
Și plângând ceream iertare.
Fiind vremea cam de ploaie,
Într-o zi m-am descălțat
Și umblând prin niște gunoaie
Într-o sticlă eu m-am spart.
Am purtat sticla-n picior
Cu durere un an, foarte necăjit.
De multe ori credeam că mor,
Până ce ea singură a ieșit.
Eu pot înșira chiar multe
Din ce-am întâmpinat,
Dar n-are cine să asculte
Și nici nu sunt întrebat.
Mi-aduc aminte că-ntr-o seară

Eram acum la a mea casă,
Ieșisem puțin afară
După ce am stat la masă.
Și cum stăm așa privind
Fără ca mult să mă gândesc,
Văd doi oameni spre mine venind
Și în față mi se opresc:
Zic ei: „Citește-ne la amândoi!”.
Iar eu zic: „Numaidecât!”.
Atunci unul se dă înapoi
Și mă înșfacă de gât.
Eu credeam că ei glumesc,
Dar mă strângea mereu,
Nu puteam nici să grăiesc
Nici să zic „văleu”.
Atunci cu mare greutate
După un stâlp m-am dat,
Și așa, iubite frate,
Puțin m-am răsuflet.
Căpătând puțină putere
I-am pus mâna în față,
Iară el cred că de durere
Voia să mă lasă.
Atunci celălalt derbedeu
Cu putere cu bățul a lovit
Dar în loc să dea în capul meu,
În capul tovarășului a nimerit.
Așadară, dragul meu,
De mâna hoților am scăpat
Cu gâtul umflat și grăind greu,
Iar hoțul cu capul spart.

Tot în mănăstire

Într-o vreme-am fost trimis
La lucru, la vie,
Doream eu acest conces
Tocmai ce-mi plăcea mie.
Mă bucuram că voi lucra
Fără să mai stau pe gânduri;
Vara voi mânca ce-oi putea,
Dar toamna o să am struguri.
După ce m-am învechit
La vie lucrând,
Sameș am fost rânduie
În trei ani la rând.
Așa lucrând bine într-o vară
Cu frații dimpreună
Mă mândream din cale-afară
Că o s-avem recoltă bună.
Nu mi-era de-ajuns grija cea mare,
Dar și eu lucram,
Observând pe fiecare,
La treabă-i sileam.
Mai lucram și-un beci în cramă
Și când l-am terminat,
Uitasem și nu mi-am dat seama,
Că beciul trebuie măsurat.
Am pus scara cu grăbire,
Vrând să mă cobor,
Dar am căzut în nesimțire
Rupându-mi un picior.
Așa că, după cum se vede, mândria,
Să mă iertați dacă greșesc,

E soră dreaptă cu nebunia,
Căci cam pe aceeași cale pășesc.

Altă întâmplare asemenea

Zicea cineva odată
Că la boala din născare
Cheltuiești averea toată
Și leac nu mai are.
După ce m-am îndreptat
Adică cu piciorul cel rupt,
Deloc nu m-am învățat,
Ci iar am început.
Iarăși cu a mea mândrie,
În loc de lucru să-ncetez,
Eu iar m-am dus la o vie
Cu gândul să lucrez.
Și să vezi că am lucrat
Tot îndemnat fiind de mândrie
De toate am semănat
Să fac starețului bucurie.
Și tocmai în aceeași zi
Când treaba era terminată
Noaptea o mașină sosi
Cu mulți haragi încărcată.
Eu în loc să mă odihnesc,
După cum eram trudit,
Nu prea mult eu mă gândesc
Și iau haragii la zvârlit.
Mă sui în mașină-ndată,
Haragii fiind legați,

Era greu de unul dați.
Snopi cu sârmă înghimpată,
Câțiva snopi am aruncat
Greu, dar i-am dat departe,
Iar cu unul m-am încurcat
Și am căzut, măi frate.
Nu știu cum a fost întâmplarea,
Dar când m-am deșteptat
Nu-mi mai puteam trage suflarea
Și eram în pat.
S-a rupt o coastă-n stânga
Și apoi durere din gros
Nu pteam nici grăi, nici striga
Socotind că sunt păcătos.

Despre monahul Ghervasie Cozmanciuc

(mort în Schitul Cozancea, la 30 ianuarie 1936, în vârstă de 19 ani)

Mi-aduc aminte ca aseară,
Niciodată nu voi uita,
Că într-o zi de primăvară
A venit la mine cineva
Și zice așa: „Blagoslovește,
Părinte, am venit c-o treabă
Că fratele Gheorghe te poștește
Să mergi la el cât de grabă”.
Și ca să știți ce vreau să spun,
Era un frate cam bolnav,
Fratele Gheorghe, băiat bun,
Era în pat acum foarte grav.

M-am dus până la el îndată
Și-l întreb eu ce mai face
Iar el cu ochii la mine cată
Începe a plânge și tace.
„Ce mai faci, măi frățioare,
Și pentru ce tu m-ai chemat?
Spune-mi mie ce te doare
Pentru că văd că stai în pat”.
Atunci printre lacrimi spune:
„Părinte Paisie, sfinția ta știi
De ce te-am chemat anume,
Că astăzi nănaș să-mi fii.
Vreau să mă călugăresc
Ca să mor călugăr, tată,
Cred că mult n-o să trăiesc
Ci voi muri cât de-ndată”.
Iar eu prin lacrimi i-am răspuns:
„Nu te tulbura, iubitul meu,
Că stăpânul nostru Iisus
Îți va-mplini gândul tău,
Dar nu acum așa îndată,
Ci frăția ta ai să trăiești
Și după ce vei face armata
Ai să te călugărești”.
Iar el zice așa: „Dragă părinte,
Pot merge la armată dacă trăiesc
Și de la armată înainte
Nu mă mai călugăresc.
Dar nu cred că e cum gândesc,
Am slăbit, dragul meu, tare
Și din zi în zi slăbesc

Și că tot trupul mă doare.
Doar sfinția ta știi prea bine
De câți ani pe-aici trăiesc
Și la altul n-am la cine
Să spun că mă călugăresc.
Încă odată te poftesc
Fă tot ce singur știi,
Vreau să mă călugăresc,
Dar îndată să vii”.

Atunci mult nu m-am gândit,
Ci, după a lui credință,
C-un preot m-am sfătuit
Și-am împlinit a lui dorință.
Joi l-am călugărit în pat
În toată a lui cunoștință,
Răspunsurile toate le-a dat
Cu bună credință.

„Ești călugăr, îți dai seama
Că nu ești ca mai înainte,
Spune nouă cum te cheamă”.

Iar el zice: „Ghervasie, părinte!
Mulțumesc și bogdaproste, părinților,
Că dorința mi-am împlinit,
De-acuma pot să mor,
Că mor liniștit”.

„Cum te simți, Ghervasie, acum?
Parcă te văd mai voios”.

Iar el: „Sunt gata de drum
Cu Domnul Iisus Hristos”
„Te rog, părinte - zice - să mai vii,
Poate mai citești vreo carte

Ori mai spui ce mai știi
Ca să am gânduri curate".
Nu știi cum m-am zăbovit
Că vineri ziua toată
Pe la el am mai venit
O singură dată.
„Blagoslovește, Ghervasie, cum te simțești?”
„Mă simt foarte, foarte ușor,
Sfinția ta să mă pomenești,
Iar eu trebuie să mor.
Dacă vrei să vii la noapte
Să stăm împreună
Că tare mă tem de moarte
Că nu știi ce-are să-mi spună”.
M-am făgăduit că viu,
Dar, leneș fiind, m-am culcat
Și când m-am sculat târziu
La el am alergat.
Mergând îmi venea în minte:
„Oare cum o să-l gălesc?”.
Mai ziceam rugăciuni sfinte
Și în casă grăbesc.
Era lampa aprinsă pe masă
Că tatăl lui era venit
Și umbla mereu prin casă,
Parcă era ca un uimit.
Ghervasie când aude ușa
Strigă așa cam încet:
„Ai venit, nănaș părinte?
De când te aștept!”
Mă apropii ca să-l văd,

Sta cu fața-n sus,
Vreau ca ceva să-l întreb,
Iară el așa mi-a spus:
„Du-te la un preot anume
Ca să se grăbească,
Să vie cu Sfintele Taine
Să mă-mpărtășească” .
M-am dus la preotul de rând
Care se sculase
Și: „Hai, părinte, cât de curând,
Că Ghervasie ne lasă” .
Preotul fiind cam ocupat,
Dar fiind cuminte,
Sfintele Taine a luat,
Iar eu m-am dus înainte.
Când am ajuns a și întrebat:
„Vine, părintele, vine?”
Iară eu cam asudat
Am zis: „Da”, iar el: „Bine” .
Preotul, fiind cam obosit,
Ceva-ceva îl mai întreabă,
Iar el: „Părinte, bine-ai venit,
Împărtășește-mă degrabă” .
Părintele-l împărtășește
Cu grabnica pregătire
Și-mi zice mie: „Citește
Rugăciunea de mulțumire” .
Preotul acum plecase,
Eu apropiam din rugăciune,
Numai aud că Ghervasie:
„Lumânarea aprindeți”, spune.

Iară tatăl lui Ghervasie,
Fâsticit fiind la minte,
Obosit umblând prin casă,
Scăpărând multe chibrite,
A aprins o lumânare
Și în mâna lui o pun
Iar el zice cu glas tare:
„Las', părinte, că o țin”.
Se uită puțin prin casă
Parcă era cineva să treacă
A zis: „Stinge-o, părinte, și lasă,
Că mai am oleacă”.
Apoi fără mult să se gândească:
„Să vină preotul cu cartea de citire,
Pentru ca să-mi citească
Molitfa pentru ieșire”.
Și văzând că stăruiește
Nu numai o dată, ci de două ori,
Cum așa se pregătește,
M-au cuprins niște fiori.
Cu ochii umflați de plâns
Iar la preot m-am grăbit,
Dorința lui Ghervasie am spus,
Iară el m-a ocărât.
Și așa, cam supărat,
A mers cam cu supărare
Și în casă când a intrat
Ghervasie era în așteptare.
„Părintele, te-am chemat,
Să nu bănuiești,
Poate te-i fi supărat, dar, te rog,

Molitfa de ieșire să-mi citești
Și mă rog de mă iartă,
Că de acu nu te-oi mai supăra niciodată”.
Era acum ziua mare,
Părinții se sculară,
Au venit ca fiecare
Să vadă pe cel ce ne lasă.
Patul la mijloc l-am tras,
Noi în jurul lui ne-am strâns,
Pentru a ne lua bun rămas,
Și toți am izbucnit în plâns.
Cum tinerelul la noi se uită,
Ar fi vrut să vorbească,
Dar nu mai putea
Nici un cuvânt să rostească.
„Iertați-mă”, a zis cu mare greutate,
Iar noi: „Dumnezeu să te ierte, frate”.
Înghițind ceva, gura a închis
Și după aceea nimic nu a mai zis.
Acest părintel și frate iubit,
Măcar că puțintel a trăit,
Dar cu faptele a întrecut
Pe cei ce în călugărie au îmbătrânit.
Așa tinerel, vesel ca și o floare,
La strană cântarea lui era cântare.
Căutătura totdeauna o avea în jos,
Părul galben și mătăsos
Îl lăsa așa deasupra pe spate,
Parcă era cineva din altă parte.
Când îmi aduc aminte de el
Zic: „Călugăraș tinerel,

Unde te-o fi așezat
Marele nostru Împărat?".
Și de acolo de unde ești
Poți și la noi să privești.
Am vrea ca și noi cu toții
Să fim pregătiți în ceasul morții.
Așa că cinstită este înaintea Domnului
Moartea cuvioșilor Lui. Amin.

O, preafrumoasă pustie
O, preafrumoasă pustie,
Tu mi-ai fost plăcută mie
Din mica copilărie,
O, preafrumoasă pustie.
O, pustie preafrumoasă,
Domoală și drăgăstoasă,
Te-am dorit încă de acasă,
O, pustie preafrumoasă.
Primește-mă și pe mine,
Și nu mă depărta de tine,
Că-n tine mă hotărâsc
Să stau cât o să trăiesc.
O, pustie, eu pe tine
Te voi împodobi bine,
Te voi face poieniță
Și frumoasă grădiniță.
O, pustie și voi izvoară,
Voi sunteți a mea comoară,
Și voi, codrilor și munți,
Voi sunteți ai mei părinți.

Și voi, falnicilor brazi,
Voi sunteți bunii mei frați.
Printre voi să mă primiți,
Gândul meu să-l liniștiți.
Iar voi, pietrelor și stânci,
Voi sunteți ai mei bunici.
Ajutați-mă un pic
Creasta voastră să ridic.
Și voi, curate păsărele,
Să-mi fiți neamurile mele,
Cu-a voastră dulce cântare
Să-mi fac sufletului alinare.
O, preafrumoasă pustie,
Gândul meu curat să fie,
Gândul rău să-l părăsesc,
Că vreau să mă mântuiesc.
O, pustie preafrumoasă,
Gândul rău tot nu mă lasă,
Învață-mă ce să fac,
Ca în tine să mă-mpac.
De-ar veni asupra-mi frica,
Să nu mă tem de nimica.
Că am pildă pe părinți
Care-au viețuit prin munți
Și de ar veni asupra mea
Duhul rău sau boală grea
Eu să te am mângâiere
Și să rabd orice durere.
De-ar veni vreun vânt vreodată
Ca din tine să mă scoată,
Să nu mă lași, pustie dragă,

Ca în lume să mă tragă.
 O, pustie, dragostea mea,
 Îndrăznesc a te ruga
 Să fii bună, să m-ascuți,
 Cu ce ai, să mă împrumuți.
 Eu nu-ți cer aur, nici mâncare,
 Nici scumpe mărgăritare,
 Nu-ți cer slavă, nici moșie,
 Nici să-mi aparții tu mie.
 Eu te rog încetișor,
 Dă-mi și mie un colțișor
 Să stau să mă liniștesc,
 Inima să-mi răcoresc
 Și tu, izvoraș din crâng,
 Împrumută-mă să plâng
 Cu apa ta dulce, curată,
 Să-mi spăl viața trecută, toată;
 Să-mi spăl ale mele păcate,
 Să uit cele lumești toate,
 Numai una să nu uit,
 Că în lume sunt născut.
 Și pentru că am fost slăbuț
 Am venit să stau în munți.
 Să stau în tine ca-ntr-o cetate
 Și să mă curăț de păcate.
 Am auzit că și aici sunt ispite,
 Mai ales cele din minte,
 Gânduri din copilărie,
 Iar altele de mândrie.

Gândurile deznădejdiei,
 Iar altele de primejdii,
 Că dacă mă-mbolnăvesc
 Singur cum să mă-ngrijesc?
 Iar când ceasul morții vine,
 Cine vine lângă mine?
 Ca să am de-ncurajare
 Să-mi aprindă lumânare.
 O, pustie, a mea avere,
 Tu-mi ești singura mângâiere,
 Învăță-mă să mă liniștesc
 Că vreau să mă mântuiesc.
 Învăță-mă, pustie, frumos,
 Că grijile sunt de prisos.
 Să fii bolnav sau sănătos
 Numai să ai pe Hristos.
 Ai rugăciune, ai de toate
 Și nu ți-e frică nici de moarte.
 Că frica atunci vine,
 Când n-ai sfânta rugăciune.
 Maică binecuvântată,
 Ruga cea neîncetată,
 Acestea pustia are
 Până-n ultima suflare.